

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. xxiiij. De 5. consolatione & visione, in qua vidit Deum in quantum est summa iustitia, & ab hac cognitione obtinuit habere conformitatem in iudiciis ipsius Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

nisi illa quæ dixi.

Vigesimum quartum cap. De quinta consolatione & visione, in qua vidit Deum in quantum est summa iustitia, & ab hac cognitione obtinuit habere conformitatem in iudiciis ipsius Dei.

Vice quadam dum eram in oratione, quæsiui à Deo nõ dubitans de aliquo, sed volens plus scire de Deo, & dixi. *Quare Deus voluerit* Quare domine fecisti creationem hominum, & postquam fecisti permisi tibi fieri tantam passionem, *al. salua re hominẽ potuisset.* sicut fuit filij tui pro peccatis nostris, cum tu posses optimè facere, quod sine omnib⁹ istis fuisset. *Et de iustitia eius.* Et placuisset tibi & habuisset tantum de virtutis, sicut habemus? Et dabatur mihi intelligere, quod Deus ideò fecerat, & permiserat, quia nobis per hoc melius manifestabatur bonitas sua, & nobis melius conveniebat. Hoc autem non sufficiebat mihi quod plenè intelli-

gerem, intelligebam tamen certissimè, & sciebam quod Deus aliter facere potuisset, si ipse aliter voluisset, saluare nos. Vna tamen vice eleuata fuit anima, & videbat, quod istud quod ego quærebam, non habebat initium, nec finem, & ipsa anima cum esset in ipsa tenebra, volebat redire retro ad se, & non poterat: volebat procedere & non poterat. Subitò igitur fuit amplius leuata & illuminata, & videbat Dei potèntiam inenarrabilem, videbat Dei voluntatem & iustitiam, & bonitatem in quibus plenissimè intelligebã omnia, de quibus quæsieram. Et fuit anima extracta de omni illa tenebra priori. In illa enim tenebra ego iacebam in terra, sed in ista maxima illuminatione steti in pedibus in summitate digitorum grossorum pedum: & eram in tanta agilitate corporis, & renouatione, quod nunquam tantum habueram. Et eram in tanta plenitudine cha-

ritatis, & cum tanta letitia intelligebam in illa potentia & voluntate & iustitia Dei, quod non solum de illis quæ quæsieram, intelligebam immo etiam satisfaciebat mihi de omnibus creaturis saluandis, & saluatis, & de dæmonibus, & de damnatis, & de omnibus. Sed istud non possum manifestare aliquibus omnino verbis, supra enim naturam omnino est. Et quamuis ego plenè intelligerem, quod Deus aliter potuisset nos saluare si voluisset nõ tamen poterã cognoscere quod nobis melius posset fieri cognita eius potētia & bonitate, nec melius potuisset poni in ore. Et extunc remaneo ita contenta & segura, quod si certissimè me scirem esse damnandam, nulla ratione possè dolere, nec minus laborarem, nec minus studerem orare, & honorare Deum, tantùm intellexi iustitiam eius, & rectitudinem iudiciorum eius: & reliquit in anima mea vnã pacẽ,

vnam quietem, & soliditatem, cuius similem non recordor me habuisse ita plenè, & in hac maneo continuè. Postquam autem viderem potentiam Dei, & voluntatem eius, & iustitiam: fui eleuata adhuc plus, & tunc nō videbam, nec potentiam, nec voluntatem Dei illo modo sicut prius

Sed videbam vnā rem stabilem, ita indicibilem mihi quod de ea nihil possum dicere, nisi quod erat omne bonum, & anima mea erat in lætitia omnino inenarrabili, & non videbam ibi amorem sed illam rem omnino inenarrabilem, & exiueram de illo statu priori, & eram posita in isto maximo statu inenarrabili, & nescio si eram in corpore, vel extra corpus: & omnia retro habita non videbantur mihi, quod fuerint tam magni status, & reliquit mihi mortificationem vitiorum, & securitatem virtutum, quibus diligo bona & mala, benefacta &

malefacta, quia videlicet non habeo inde displicentiam. Relicta igitur sum in magna pace, & veneratione iudiciorum diuinorū, ita quod quando dico Deo: per iudicia tua libera me domine, vel per iudicium tuum libera me domine, tantum delector, & ita confidenter dico, sicut quando dico, per tuam passionem libera me domine. Nō enim magis cognosco bonitatem Dei in viro beato, vel sancto viro, vel multis quā in vno damnato, vel multitudine damnatorum. Sed hoc profundum non fuit mihi demonstratum, nisi semel & nunquam obliuiscor illius memoriā nec illius lætitiā. Et si omnia quæ sunt fidei, per impossibile deficerent, hic tamen remanet mihi certitudo de Deo, & de suis iudiciis, & de iustitia suorum iudiciorum, Sed ô quanta profunditas est hic! totum tamen redit in vtilitatem beatorum. Anima enim quæ istam cognitionem de

*Veneranda sunt
Dei iudicia.*

92 Cap 25. de sexta consolatione
diuinis iudiciis, & istis profun-
dis habet, de omnibus habebit
fructum ex ista cognitione Dei.

*Vigesimum quintum capitulum. De sex-
ta consolatione & visione, in qua vi-
dit Deum in quantum est amor in-
finitus, ex qua visione tota fuit trās-
formata in amorem.*

*Amor
Dei.*

QUADAM vice in quadra-
gesima videbatur quod ef-
sem multum sicca, & sine deuo-
tione, & orabam Deum, quod
ipse daret mihi de se, pro eo
quod ego eram sicca de omni
bono: & tunc fuerunt aperti o-
culi animæ, & videbam amorem
qui veniebat versus me, & vide-
bam principium, sed non vide-
bam finem, nisi solùm continua-
tionem eius. Et nescio dicere ali-
quam similitudinem coloris. Et
statim quando peruenit amor ad
me videbam oculis animæ aper-
tè hæc omnia, plus quam cum o-
culis corporis aliquid possit vi-